

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIO-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 2 pengő.
Postatakarékpzt
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Krisztus ajándékai.

Az efézusbeliekhez írja Pál apostol (4:7, 11. 12): „Közülünk minden egyesnek a Krisztus ajándékának mértéke szerint adatott a kegyelem... Krisztus adott egyeseket apostolokul, egyeseket prófétaul, egyeseket evangélistául, egyeseket pedig pásztorokul és tanítókul a szentek tökéletesítése végett szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére.“ — Közülünk minden egyesnek! Tehát mindegyikünk kapott ajándékot, más szóval talentomot sáfárkodásra, majdan számadásra. Vannak ajándékaink, amelyeket nemcsak számon tartunk, hanem mutogatunk is. Minden iskolai bizonyítvány vagy oklevél arra való, hogy tanusítsuk képességünket, bizonyos munkákra vagy állásokra alkalmas voltunkat. Magunk is, hozzánk tartozóink is örülnek, ha jó bizonyítványt, jó oklevelet szerzünk. Csak azután ne felejtjük, hogy a talentumok, amelyekkel megszerzhettük, Istennek, a mennyei Atyának ajándékai. Örülünk annak is, hogyha álláshoz juthatunk és biztos keresetünk van. Csak azután ne felejtjük el, hogy a társadalom, az állam, az egyház, amelyek megélhetésünket, földi boldogulásunkat lehetővé teszik, szintén Isten ajándékai. Isten gondviselésének köszönhetjük, hogy olyan környezetbe születtünk, amely alkalmat nyújt az élet sokféle örömének megszerzésére. De azután ne felejtjük, hogy ezek az alkal-

mak egyúttal a szolgálatnak alkalmi is.

Vannak még magasabb rendű ajándékai Istennek. Ezeket már kevesebben és ritkábban veszik észre és méltányolják. Az isteni kegyelem ajándékai. Ezek közvetlenül származnak egy magasabb forrásból, s nem tulajdoníthatók sem átöröklésnek, sem a környezet ajándékának. Szent vallásunk tanítása szerint ezeket a kegyelmi ajándékokat egy szóval úgy szoktuk kifejezni, hogy kaptuk a Szentlelket. Az első pünkösd ünnepén maguk az apostolok, úgyszintén a Jeruzsálemben lakozók ámulva tapasztalták és látták, amint a Szentlélek kiárad, kitöltetik emberekre s ezáltal olyan erők szabadulnak fel és olyan hatások származnak, amelyekre nincsen más magyarázat, mint hogy felülről valók s akik azokban részesültek, új életben járnak, mert újjászülettek.

Pál apostol azt mondja, hogy ebben a kegyelemben, a Szentlélekben „közülünk minden egyes“ részesült a Krisztus ajándékának mértéke szerint. Miért mondja ezt? Bizonyára azért, hogy ne feledkezzünk meg róla és legyünk rá tekintettel. Közülünk minden egyes. Az egyetemes papság taná és valósága ezen alapul, hogy közülünk minden egyes kapta a Szentlelket. Ami viszont azt jelenti, hogy közülünk minden egyes éppen a kapott ajándék alapján kötelezve van résztvenni az apostol által megjelölt

munkában: a szentek tökéletesítésében. A Krisztus egyházában mindenre szükség van. Krisztus mindenkit számon tart s igénybe akar venni. Általános munkakötelezettség áll fenn. Amit kaptunk, abban azért részesedtünk, hogy felhasználjuk a szolgálatra.

Mindebben van valami megnyugtató, de van nyugtalanító erő is. Megnyugtathat bennünket az a tudat, hogy amikor az egyház munkálkodik, munkát kezd és vállal, Krisztus gondoskodik arról, hogy az egyház a maga tagjaiban megkapja azokat a munkásokat, akikre szükség van és azokat a kegyelmi ajándékokat, amelyek a munkánál nélkülözhetetlenek. Ellenben

nyugtalaníthat bennünket az a gondolat, hogy vajjon éppen én tudtában vagyok-e a nekem juttatott kegyelmi ajándéknak és felhasználom-e azt „szolgálat munkájára, Krisztus testének építésére“? Az apostoli tanításból világosan kitűnik, hogy közülünk minden egyesre a Krisztus igen sokat bízott. Sáfárjaivá tett. Egészen bizonyos az is, hogy egykor majd számot kell adnunk sáfárkodásunkról. Iparkodjunk tehát hűséges sáfárok lenni, hű, éber, szorgalmas és becsületes munkások és szolgák, akik nem vallanak majd szégyent, ha Uruk eljő akár este, akár éjfélkor, vagy kakasszókor vagy reggel.

Falconer I. K. (1856—1887)

az arábiai mohamedán misszió egyik úttörője.

Falconer, Kintore gróf harmadik fia, 1856-ban született a skóciai Edinburghban. Tizenhárom esztendőskorában Harrow-ba ment, hogy az ottani hírneves tanítézetbe felvétesse magát. A felvételi vizsga sikerült. Sem tanulmányai, sem lelki élete szempontjából nem volt közönséges fiú. Egészséges ambíció volt benne, amely arra indította, hogy tanuló társai közül ki akart válni; másfelől nyájas szerénysége sok barátot szerzett neki azok között, akiket felülmúlt s megszerettette magát azokkal, akik alacsonyabb sorsúak voltak nála. Férfiasság, nagylelkűség, vallásosság és önzetlenség, amelyek serdülő fiúkban olyan ritkák, benne nagy mértékben megvoltak. Szerette a sportot és a tornában éppen úgy kivált, mint a tanulmányaiiban. Húsz éves korában a Londoni Kerékpáros Klub elnöke, huszonekét éves korában Nagybritannia kerékpáros-bajnoka volt.

Falconer lelkébe bepillantást nyujt egy levele, amelyet 1873-ban, tizenhét esztendőskorában írt: „... Charrington tegnap egy könyvet küldött, melyet elolvastam. A címe: Járj nyomdokain... egy olyan emberről szól, aki Londonban olyan odaadással munkálkodik a kolera-betegek közt, hogy végül maga is megbetegszik és belehal. A könyv minden lapja telítve van Jézus Krisztussal, s

épen ezért gyönyörködtem benne. S szeretem Charringtont, mert egészen átadta magát Jézusnak és valóban mindenről lemondott Jézus dicsőségéért. Nekem is mennem kell és hasonlóan cselekednem mihamarább, hogy miképen, azt nem tudom.“ Ugyanabban az évben elhagyta Harrowt s miután egy esztendőn át egy instruktornal kizárólag a matematikát művelte, a cambridgei egyetemre ment. Először matematikus akart lenni, de alapos megfontolás után megváltoztatta terveit és teológiát hallgatott.

Cambridgeben tartózkodása alatt is kitüntette magát két kedvenc időtöltésében, a kerékpározásban és a gyorsírásban. A gyorsírásról ő írta a cikket az Encyclopedia Britannicába. Éles esze, bámulatos szorgalma és szívóssága szép eredményekre képesítették. A héber nyelvtudása rendkívüli volt; héber nyelvtanárának a legkülönbözőbb tárgyakról levelezőlapokat írt héber nyelven és időtöltésből lefordította héberre a „Vezess a szelid fény“ kezdetű éneket. Nem csoda, hogy a héber nyelvből megszerezte a legmagasabb kitüntetést, amit Cambridge adhat és a tanfolyam bevégzésekor könnyűszerrel tette le a vizsgát a sémi nyelvekből.

De tanulmányai és szórakozásai során nem szűnt meg tanúsítani, hogy legelső-

sorban keresztyén volt és hogy missziói lélek lakozott benne. Egymagában, és barátjával Charringtonnal Barnwellben és Mile-Endben evangelizáló munkát végzett és hozzá akart férközni a szegényekhez és eltiprottakhoz. A londoni evangelizáló munkának a pénztárosa lett és erre a munkára maga is 10.000 dollárt adott. Bizonyára ez az evangelizáló munkája irányította gondolatait távoli népekhez. Mert egy 1881-ben kelt levelében ezt írja: „Nyomasztólag nehezedik az emberre, hogyha a munkamező nagyságát egybeveti az úgynevezett keresztyének nagy részének nemtörődömségével, közönyösségével és vonakodásával, akik nem hajlandók a legcsekélyebb mértékben sem munkát vállalni. Önmagamat sem veszem ki a megrovás alól... Elvezni az Istentől adott áldásokat és boldogságot és soha segítő kezet nem nyújtani a szegények és bűnösök felé, igen rettenetes valami. Amikor majd eljön halálos óránk, szörnyű lesz, ha olyan életre kell visszapillantnunk, amelyet csak önmagunknak éltünk; de hidd el, ha másképen töltjük életünket, el kell rá készülnie lennünk, hogy különcöknek, excentrikusoknak és zárkózottnak tartanak, kigúnyolnak és kerülnek... A szokásos központ az Én, az igazi központ Isten. Tehát ha valaki Istennek él, akkor azoknak az embereknek a szempontjából, akik másként élnek, excentrikus.”

Miután Cambridgeben letette utolsó vizsgáját, egész figyelmével az arab nyelv felé fordult; ő maga sem tudta, hogy miért; egyszerűen azért, mert szerette azt a nyelvet; Isten terve volt ez. Hogy tökéletesítse magát ebben a nyelvben, először Lipcsébe ment, 1880 októberében, később Assiutba, Egyiptomba. A sémita nyelvész arabná lett és már akkor megszerette a sivatagot. Néhány hónapi tanulmány után levelet írt Assiutból: „Kirándulást tervezek teveháton a sivatagba. Úgy tervezem, hogy innen Luxorig számárháton utazom, éjjelenként a szabadban táborozok, azután Luxorból a Vörös tenger partján fekvő Kossairba teveháton... Ezen az úton kettőt akarok tanulni: az arab nyelvet és a főzést.” Lázás beteg lett, a tervbe vett utazás elmaradt és Falconer visszatért Angliába. Itt is főleg az arab nyelvvel foglalkozott és ekkor már olyan nehéz könyveket olvasott, mint a Moallakat és az Al Hariri; mint írja: „Úgy látom, életem végéig az arab szótárt fogom böngészni.”

1884-ben megnősült; feleségével, Bevan Gwendolennel, utazást tett Olaszországban, azután Cambridgeben telepedett le, ahol előadásokat tartott és tovább tanult. 1885 tavaszán kiadta jegyzetekkel ellátva a Kalilah és Dimnah című mesegyűjteményt, amelyet a sziriai nyelvből fordított le; ez a mű marandó bizonyossága sémita tudományosságának és széleskörű tudásának.

1884 vége felé először irányultak gondolatai a külmisziói munkaterületre, de ekkor még semmi határozott területet nem választott ki. 1885 februárjában a Christian című folyóiratban megjelent Haig generálisnak Arábiáról írt tanulmánya rövid összefoglalásban. Ez a cikk Falconer szeme elé került. Arábia evangelizálásának gondolata isteni erővel ragadta meg. Lelke mélyéből így válaszolt: „Itt vagyok én, küldj engemet!” Találkozott két Haig generálistól, akivel 1885 február 21-én találkozott, hogy vele Adenről és Arábiáról beszélgesse. Elhatározta, hogy Adenbe megy és megtekinti az ottani munkamezőt. Csupán két kérdés foglalkoztatta: Először, hogy vajjon egészséges-e az a hely, s másodsor, hogy vajjon önállóan menjen-e ki, vagy pedig többé-kevésbé szorosan csatlakozzék valamelyik meglévő misziói társulathoz. Gyermekekortól fogva a skót szabad egyház tagja volt; tehát ennek az egyháznak a külmisziói bizottságához fordult és azok Falconer tervét elfogadták. 1885 október 7-én fiatal feleségével útra kelt Adenba és október 28-án érkezett oda. Ott tartózkodtak a rákövetkező év március 6-ikáig.

Dél-Arábia úttörő miszionáriusának első jelentése megvilágítja, hogy miképpen gondolkodott a munkamezőről; és hogy amikor a jövőndi munka központja felől kellett határozni, miért döntött Aden helyett Sheikh Oman mellett; rávilágít azokra a módszerekre is, amelyeket Falconer Arábia evangelizálásában követni akart. Az alábbi kivonatok különös érdeklődésre tarthatnak számot:

„Aden lakossága a következőkből áll: 1. arabok, valamennyien mozlimok, többnyire a safii szektához tartozó szunniták; 2. afrikaiak, többnyire szomáliak, akik kivétel nélkül mozlimok; 3. zsidók; 4. indiai bennszülöttek, többnyire mozlimok, a többiek hinduk, néhány parszi és egynéhány portugál Goából. 1872-ben minden öt arabra háromnál kevesebb szomáli esett; azt mondják, hogy számuk ma egyenlő. Az arabok és szomáliak együttvéve az egésznek körülbelül

negyötödét teszik ki. 1872-ben 1435 zsidót számláltak, ma 2000-nél többre becsülik a számukat. Az európaiak, a katonaság és a hozzája tartozók száma körülbelül 3500. Aden éghajlata, tekintve, hogy a trópusokon fekszik, szokatlanul egészséges. A kikötő orvosa, aki őt esztendeje van itt, azt állítja, hogy egészségi szempontból a misszionáriusnak nincs mitől tartani. Ez a szárazságnak, a növényzet hiányának és a tenger felől jövő szeleknek köszönhető. A nyári hőség nagy és nyomasztó, de nem egészségtelen. Emberileg szólva az arabiai és afrikai mozlímok közt végzendő keresztény munkának megfelelő központja lenne azért, mert brit birtok, mert földrajzi fekvése megfelelő, mert Arabia belsejével vannak politikai kapcsolatai, mert Yemennel kereskedelmi összeköttetésben van, mert éghajlata egészséges és mert a lakossága arab és szomáli.⁴

„A második kérdés, hogyan és hol kezdjük el? Az én elgondolásom egy iskola, egy iparos árvaház és egy orvosi misszió Sheik Othmanban. A gyermekek sokkal reményteljesebbek, mint a felnőttek, s az orvosi segély nemcsak magában Sheik Othmanban járna nagy haszonnal, hanem felbecsülhetetlen lenne a mögöttes területre hatolás szempontjából is. Adenben sok kóborló szomáli gyerek van; ezeknek a szülei örömet vennék, ha mások ruháznák és gondoznák őket. Ezeket és az árvákat össze lehetne szedni és a Krisztus hitében lehetne felnevelni, nemine contradicente (senki sem emelne kifogást). Szükséges lenne, hogy ezeket a gyermekeket valami kézművességre tanítsuk s azt hiszem, hogy egy ácsot vagy másfajta iparost hazulról vagy Indiából be kellene venni a missziói munkáscsapatba. Az intézmény legfőbb célja azonban bennszülött evangélisták és tanítók képzése lenne; kiképzésük egyrésze orvosi kellene hogy legyen. Valamelyes jártasság a gyógyászatban és a sebészetben sok ajtót megnyitna előttük. Az iskolában mindenki tanulna az arab Biblia és keresztényen könyvek révén olvasni, azután írni és számolni; a tehetségesebb gyermekek tanulnának angol nyelvet, történelmi földrajzot, számtant és természetrajzot. Szíriából vagy Egyiptomból kaphatnánk bennszülött tanítót; ez sokat jelentene, s szerintem eleinte szükséges volna. Ha Arabia belsejében megtudnák, hogy Sheik Othmanban orvos és sebész található, azok az arabok, akik most Adenbe mennek orvosi tanácsért, megállaná-

nak missziói házuknál; a sebésznek tág munkatere nyílna Sheik Othmanban, El-Hautahban és az apró falvakban, nem szólva a tulsó parton fekvő afrikai területekről. Magától értetődik, hogy az orvosi munka szükségessé tenné néhány ágy fenntartását. Az orvos-misszionáriusnak alapos képzettséggel kellene bírnia, minthogy a bennszülöttek addig halogatják az orvosi kezelés igénybevételét, amikor a betegségük már komolyra fordult és komplikációk állnak be. A kikötői orvos ezt sokszor a lelkemre kötötte. Meg kell említenem, hogy a Sheik Othmani segélyhely bennszülött asszisztense szerint jönnek hozzá arabok Sheik Othmanba kezeltetés végett, s ha az állapotuk nem javul, nem mennek tovább Adenbe, hanem hazatérnek. Az intézetet megművelt területen vagy kertben kellene elhelyezni. Így sokkal vonzóbb lenne és a gyermekeknek is javukra volna. Erre Sheik Othmanban van lehetőség, mert bőven van víz és a talaj is jó; elelben Aden ebből a szempontból nem alkalmas, mert a talaj mindenhol terméketlen.

(Folytatjuk).

Kunos Jenőtől a napokban kaptunk hírt, hogy mindnyájan jól vannak. Természetesen hónapok teltek el, amíg üzenete hazaérkezett. Adja Isten, hogy még mindig jól legyenek.

Férfiak csendeshete. Az Evangélikus Testvéri Szolgálat férfiainak csendeshetét ez évben augusztus hó 21-én estétől 28-án reggelig rendezi Gyenesdiáson (Keszthely mellett) az Evangélikus Belmissziói Otthonban („Kapernaum” lelkeszülődő). Teljes ellátás díja az egész hétre mindössze 45 P és a liszt-, zsírcukoradagok. Erre a rendkívüli alkalomra különös mértékben hívjuk fel olvasóink figyelmét! Felvilágosítás, jelentkezés: Evang. Testvéri Szolgálat, Budapest, I., Verbőczy-u. 28.

Láthatatlan konferencia. Az Evangélikus Testvéri Szolgálat szokásos év-i konferenciáját a háborús nehézségek miatt „láthatatlanul” rendezi. Egészhetes evangélicizáció és befejező teljes csendes nap anyagát adja ki ehhez könyvalakban, aug. 8—15 közti felhasználásra. A „Csendesedjetek el” c. könyvet mindenkinek megküldi, aki egy lapon sürgősen kéri. Ár: önkéntes adomány. Cím: Evangéliumi Könyvkiadó, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.

Nehézségek és azok leküzdése.

Valamennyien érezzük és tapasztalásból tudjuk, mennyi nehézséggel küzd ezekben a sorsdöntő időkben minden intézmény és vállalkozás. Ezek a nehézségek az egyház munkájában is a legkülönbözőbb alakban jelentkeznek. Alóluk Misszióegyesületünk sem kivétel. Senki sincs azonban feljogosítva kibúvók keresésére és ürügyek felkutatására s ilyen módon a nehézségek kiküszöbölésére. Semmiképen és semmi körülmények között nem lehetünk a meghátrálás emberei. Nem szabad csüggedni, s a munka ütemét lassítani. Ha fokozódnak a nehézségek, hatványozni kell az erő bevetését. Ha nincs elég munkás, a meglévő munkásoknak nagyobb terhet kell vállalniuk. A győzedelmes élet titka mindig az alkalmak megteremtésében, meglátásában és maradéktalan kihasználásában rejlik. A teljes élethez mindig bátorság és vállalkozó szellem szükséges s mindegyikünknek kötelessége az is, hogy környezetünkbe reményt, erőt, bátorságot öntsünk.

A keresztyénség története arra tanít, hogy minden keresztyén szervezet és intézmény, munka és vállalkozás hallatlan próbáknak és megterheléseknek volt kitéve s a keresztyénség nem azért maradhatott fenn és tarthatta meg életerejét és hódító hatalmát, mert a viszonyok különösképen kedveztek neki, hanem mert hittel és odaadással ragaszkodott ahhoz az élő Krisztushoz, aki azt mondta, hogy az övéivel lesz a világ végezetéig s aki mindenhol együttmunkálkodik azokkal, akik kezüket az eke szarvára téve, nem néznek hátra, hanem mindig előre és felfelé. Az élő Krisztus tanította és tanítja az egyházat arra, hogy az egyháznak egész berendezkedése, minden munkája és áldozata egyetlen egy célért van: hogy az embereknek életük legyen és bővülködjenek. S amíg az egyház ezt a célt szem előtt nem téveszti, amíg az emberiségnek és a világnak áldására él és dolgozik, addig — mivel hű marad Urához és önmaga lényegéhez — a poklok kapui sem vehetnek rajta diadalt.

Ezt a célt kell szem előtt tartania a mi Egyesületünknek is. Készen kell mindig állnia a szolgálatra s akkor meglátja, hogy erre a szolgálatra mindig van szükség és alkalom; egyúttal megtapasztalja, hogy van, aki a terheket hordozni segíti és pedig nem kisebb, mint maga az Úr, aki olyan közöttünk, mint aki szolgál.

Látszólag sok minden van, ami a keresztyénségnek és a misszió munkájának nem kedvez. Sötét felhők tornyosulnak az egyház láthatárán. Viharkavarta hullámokon hányódik egyéni sorsokkal együtt nemzetek és egyházak hajója is. A kishitűek kételkednek és a végpusztulástól félnek. Krisztus ellenben azt mondja: „Emeljétek fel szemeteket!” Lássátok meg, hogy többen vannak azok, akik mellettetek vannak, mint azok, akik ellenetek vannak. „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?” „Forrásainak árja megörvendeztetti Isten városát, a Felségesnek szent hajlékait; az Isten ő közepette van, nem rendül meg, megsegíti Isten virradatkor.”

A munkánknak vannak fundamentális szabályai, amelyekhez alkalmazkodnunk kell. Ezeket a szabályokat egy nagy keresztyén munkás, Mott János, négy pontba foglalta össze:

Először: A Jézus Krisztus nevét viselő mozgalomnak egyetlen biztos fundamentuma a soha meg nem rendülő odaadás az Úr Jézus Krisztus és az ő ügye iránt. Egyedüli zsinórmérték az Úr akarata iránti engedelmesség s az Úr akaratának teljesítése. Ahol ezt az alapelvelet mellőzik, lekicsinylik, vagy elhomályosítják, ott kiábrándulás, csalódás, összeomlás volt a következmény.

Másodszor: A bővülő, gazdagodó és teljesedő keresztyén élethez egyenesen nélkülözhetetlen az a teremtő erő, amely az eleven közösségcsoporthoz imádságából, cselekvéséből és tanácskozásából ered.

Harmadszor: A keresztyénség az egész világot átfogó mozgalom, de ebben a világmozgalomban a legkisebb, a legismeretlenebb egyesülés is adhat indításokat és eszméket, amelyekből a mozgalom gazdag segítséget és új meglátásokat kaphat.

Negyedszer: A vezetőknek legyen gondjuk arra, hogy munkába állítsák az erőtől duzzadó, új ifjúságot, amely a mozgalomnak lendületet, bátorságot és eleven mozgékonyt kölcsonőz. Ehhez pedig megkívánatik a merész és átfogó program készítése és kerestülvitele.

Ebben a négy pontban Mott János egy hosszú, munkás és eredményekben gazdag életnek a tapasztalatait sűrítette össze. Ezek a pontok legyenek számunkra is misszióegyesületi munkánknak irányadók nemcsak ott, ahol tagjaink kisebb csoportokban vannak együtt valamely városban vagy gyülekezetben,

hanem az egyes misszióbarátok számára is.

Az eseményekből, amelyek szemünk előtt lejátsszódhatnak, okulnunk és tanulnunk kell. Ne zárkózzunk el új gondolatok és új tervek elől se túlzott óvatosságból, se kényelem szeretetéből. Ne felejtsük, hogy a Krisztus nevében embertársainknak tett szolgálatunk adja meg életünk értelmét és értékét. Krisztus mindegyikünkre számot tart, s mindegyikünkötől számon kéri a talentumot, amelyet kegyelemből kaptunk. A keresztyén-ség útja hosszú és nehéz; annak egy

darabján mi haladunk, ezen a darabon nekünk kell azt előbbre vinnünk. A fátyla most a mi nemzedékünk kezében van. Vigyük és adjuk tovább, hogy az világíthasson az eljövendő nemzedékeknek is, a világ végezetéig. Vegyük fel a harcot közönnyel, lomhasággal, fogékonysággal s ne engedjük munkakedvünket lelohasztani, bátorságunkat megbénítani; igyekezzünk, hogy olyan munkások legyünk, akik becsülettel megállják a helyüket ott, ahová az Isteni gondviselés állított.

Iskoláink és missziói munkánk.

Előljáróba: A Harangszó július 2-iki száma között egy rövid cikket, amelyben a Rokonnépek Intézetének vezetője írta a Harangszónak, hogy tavaly az ország minden középiskolája igazgatóját levélben megkérte a finn-magyar, illetve finn-ugor kapcsolatok ápolására s arra is, hogy hirdessék ki iskolájukban azt, hogy lehet a finnekkel levelezni. Körülbelül 10.000 jelentkezés volt; túlnyomó részük a róm. kath. szerzetes, apóca iskolákból és a református iskolákból került ki. „A 10.000 diák között nem volt egyetlen egy evangélikus iskola diákja sem, pedig legelső sorban az evangélikus iskolák igazgatóit kereste fel intézetünk.” „Az evangélikus iskolák közül hivatalosan csak a nyíregyházi kért két évvel ezelőtt finn levelezőtársakat nagyon szép számmal.”

Vessük ezt egybe azzal a másikkal, lapunk múlt számában között adattal, hogy a Mária-kongregációk missziói diákfrontjának három évi működése után 20.000 tagja van s a múlt évben 37.000 pengőt gyűjtött missziói célokra. S ezen a ponton vegyük figyelembe azt is, hogy nálunk evangélikusoknál nemcsak hogy nincsen ilyen missziói diákfront, de még a népiskoláinkban keletkezett missziói gyermekszövetségek is jórészt megszűntek.

Csupán ezt a két adalékot véve is tekintetbe, levonhatjuk legalább is azt a következtetést, hogy a római katolikus iskolákban és azok diákjaiban van missziói érzék és kötelesség-tudat, ellenben a mi részünkről ennek ezen a két ponton, a finnekkel (hitestvéreinkkel) való levelezés és a missziói diákfront pontján semmi jelét nem adtuk. Továbbiakba nem bocsátkozom. Azért, mert adatok nincsenek birtokomban.

Azokban a róm. kath. iskoláknak a

mi iskoláinkkal ezen a két ponton való összehasonlításából is rájöhettünk, hogy valamit tennünk kell avégre, hogy iskoláink nagyobb mértékben vegyék ki részüket az egyház missziói munkájából.

A fenti két adatból nyilvánvalóan kitűnik, hogy nem állhat meg egyeseknek az az érvelése, hogy az állam által iskoláinkra kötelezővé tett tanterv miatt nem jut idő iskoláinkban az egyház munkáinak szolgálatára. Nem kétséges ugyanis, hogy a róm. kath. iskolákra éppenúgy kötelező az állami tanterv, mint a mieinkre s mégis ottvan az a két nevezetes adat. Az ok tehát máshof keresendő.

Nem azért írtam ezeket a sorokat, mintha csupán a szomorú és sivár helyzetre akartam volna rámutatni, hanem azért, mert ezen a helyzeten változtatni kell és pedig legelső sorban iskoláinkban. Szilárd meggyőződés, hogy nemzeti misszióra sem tudjuk nevelni ifjúságunkat, ha nem neveljük keresztyén missziói tudatra és kötelességérzetre. Meggyőződés az is, hogy ha az ifjúságunkba nem tudunk missziói lelkületet plántálni, akkor elősdiákat nevelünk, lelkiismeretlen haracosokat az egyház, az állam és társadalom nyakára, akik élvezni akarnak minden jogot és minden anyagi előnyt, azonban nem kaphatók arra, hogy vizontszolgálatot is tegyenek. Vagyis missziói munkára való nevelés nélkül iskoláink munkája egyenesen kártékony a társadalomra. Minél előbb eljutunk iskolavezetésünkben és iskolafelügyeletünkben ennek a vitathatatlan ténynek az elismerésére és felismerésére, annál jobb. Viszont, ha így folytatjuk tovább, akkor szükséges lesz más utakon keresni a kibontakozást a jelenlegi tespedésből.

Pogány érzékellenség.

Hudson Taylor Kínában utazott az egyik folyón. Mint gyakorlott hajós, maga kormányozta járművét. Egy fiatal kínai volt egyetlen kísérője. A misszionárius, röviddel céljának elérése előtt egy pillanatra lement a hajófülkébe és kérte kísérőjét, hogy közben kormányozza a járművet. Hirtelen zajt hall. Bajt gyanít és körülnéz. Valóban! Kísérője eltűnt — a sebesen rohanó vízbe esett. A misszionárius mint jó úszó pillanatilag sem haboz, hanem a vízbe veti magát, hogy — mélyen alámerülve — megkeresse szerencsétlenül járt utitársát. Hiába. A folyó tulsó partján észrevesz egy halászbárkát. A bárka tulajdonosai éppen halásznak. „Barátaim“ kiált nekik „jőjjetek át gyorsan hálótokkal, egy ember közel van a vízbefulladás-hoz!“ „Nem értünk rá“ válaszolnak a pogányok a legnagyobb közönyösséggel. „Hogyan, nem értek rá?“ kiált a misszionárius „hiszen egy honfitársatok életének megmentéséről van szó! Különbösen szívesen kárpóttok benneteket az elvesztett időért!“ „Mit ad nekünk?“ „Hús márkát.“ — Kínai halásznak sokáig kell dolgozni, hogy ennyit keressen; tehát jól meg lettek volna fizetve. Az emberek ennek ellenére egyáltalán nem sietnek az ajánlat elfogadásával. „Az kevés!“ kiáltják vissza. „Mennyi akartok hát?“ „Nyolcvan márkát.“ „Annyi pénzem nincs, de amennyi van, azt nektek adom. Csak siessetek!“ Így beszélt a misszionárius. A halászok azonban tovább kérdezik, hogy mennyi pénz van nála. A misszionárius pillanatig gondolkodik, aztán így kiált: „Mintegy 56 márkám van! Jőjjetek át gyorsan és nektek adom!“

A halászok végre elindultak bárkájukkal, de még mindig lassan. Háromszor-négyszer kivetik hálójukat azon a helyen, ahol a kísérő hihetőleg a vízbe esett. Végre kiemelik testét a vízből; de már későn volt. Minden élesztési kísérlet hiábavalónak bizonyult. Sokáig késlekedtek, a jutalomért alkudoztak, ezért pusztult el egy emberi élet. Igen, ez a pogány érzékellenség. De várjunk csak! Hogy áll a dolog nálunk? Valóban jobbak vagyunk-e ezeknél a kínaiaknál? Gondoljuk meg, hogy naponként száz-ezernyi pogány és mohammedán hanyatlik a sír ölére a keresztyén remény egyetlen sugara nélkül! Bizony, kérdezzük meg magunkat, mit tétünk megmentésükre. Nincs jogunk, hogy ezeket a kínai halászokat vádoljuk, amikor önzésből halgyátak megfulladni egyik honfitársukat.

Még valami járul ehhez, ami a fölületes szemlélet előtt elrejtett, de a mi számunkra annál komolyabb. A kínaiak nevezetesen azt hiszik, hogyha az ember elragadja a víz szellemeinek áldozatát, azaz megment valakit a vízbefulladásól, a víz szellemei bosszút állnak ezért és a megmentőnek készítenek síri ágyat a víz mélyén. Ez a legmélyebb oka látványosan közönyösségüknek. Ez babona, de mégis a hitnek egy fajtája. Vallásuknak egyik alkotóeleme. Ez tartja vissza a kínait attól, hogy segítségére siessen a vízbefulladások. Nálunk éppen fordítva van. A mi hitünk és vallásunk parancsolja, hogy gondjainkba vegyük a pusztulásnak indulót és hirdessük az üdvözítő evangéliumot minden teremtménynek. A kínaiak hite mentesgél szolgál nekik, — de kétszeresen nagygyá teszi a mi mulasztásunk bűnét.

Zarándi Attila.

Kunst Irén leveleiből.

(November 9-én lesz tíz esztendeje, hogy Kunst Irén misszionáriusnő Kínában meghalt. Alább közölt körlevele Liebenzellben kelt, 1918. december 31-én.)

„Lelkünk az Urat várja, segítségünk és pajzsunk ő.“ 33. Zsoltár. — Ez legyen az én újévi üdvözletem hozzátok, szeretteim az Urban! Már régóta vágytam nektek írni, de nem voltam idehaza. Először is három hétig voltam Berlinben, azután pedig Westfáliában és Lipcsében jártam. Az Ur velem volt, utat nyitott, megőrizett és megáldott. Októ-

ber elején a Stuttgartban tartott nagy gnadaui őszi konferencián vettem részt és nagy áldásban részesültem. Az Ur előkészített a nagy eseményekre! (A háború tragikus vége!) Mikor remegve néztem a jövőbe, az Ur a következő kis példa által megerősítette lelkemet és azért nektek is elmondom. Modersohn lelkész egy kis hajóinasról beszélt, akinek azt parancsolták, hogy másszon fel a magas árbocra. De amikor az árboc közepére ért, lenézett, meglátta a háborgó tengert, az ingó hajót és ijedten

így kiáltott fel: „Leesem, leesem!“ — „Nézz felfelé, nézz felfelé!“ — hangzott a parancsszó. A gyermek megtette. Felnézett az árbo cucsára és szerencsésen felért. — Ebből az a tanulság, hogy ne nézzük a veszélyek és szenvedések hullámaikat, hanem nézzünk felfelé: a mi Urunk Jézus Krisztusra.

Kedves Testvéreim, ne szünjetekek meg imádkozni a misszióért! Ne lankadjatok el, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban!

Amióta az utolsó körleveletem írtam, szeretettel hazánk sok változásán ment keresztül. De Ő, az Úr, ugyanaz maradt és mindörökké ugyanaz léssen. És ez a hűségben, kegyelemben, hatalomban változatlan Úr a mi Istenünk. Segítsünk és paizsunk. Azért ne rettegjünk és ne csüggedjünk. 46. zsoltár.

A világtörténelem erős lökéssel ment előre. Látjuk, hogy a Sátán feljő a nemzetek tengeréből. Jelenések 12. És hogy minden esemény gyorsan fejlődik. Csak attól kell tartanunk, hogy az Úr gyermekei közül sokan nem készülnek el a Jézus Krisztus napjára és hogy majd az Antikrisztus árjától elsodortatnak, — világosságuk kialszik majd az éjfél órában. Ahelyett, hogy fényesen világítanának azoknak, akik még sötétségben

járnak. Mindez azért, mert idejekorán nem gyűjtötték a Szentlélek olaját... De bármilyen legyen az út: vezessen bár még nehezebb időközön át, a megpróbáltatás, inség, sőt a halál völgyén keresztül, Isten igaz gyermekei, az Úr megváltottai számára mégis üdvösséget jelent, mert ez az út az örök dicsőségre visz.

Mindezek az események utat törnek a békesség Fejedelmének, aki jó, hogy örök birodalmát felállítsa a földön. Áldjuk a mennyei Királyt, akinek hatalma megáll örökké. Alázkodjunk meg az Úr ítélő keze alatt és akkor ő még áldást fakaszthat minden szenvedésből. Vajha ezek a nyomorúságos napok arra szolgáljanak, hogy sokan megkeressék az Urat. Emlékezzünk meg, hogy a szenteknek békességes tűrésre van szükségük és komoly, kitartó könyörgésre hazánkért és népünkért. Bár a halál árnyékának völgyében járunk is, az Isten Bárányának piros vére az örök élet hervadhatatlan koronáját szerezte meg számunkra. És ezért a nyomorúság közepette is örülhetünk: kimondhatatlan örömmel. Ezt az igazi szent örömet kívánom mindnyájuknak az új esztendőben...

Kimutatás

■ Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1944. június 21-től 1944. július 20-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1942—1943-ra: Nandrassy Elek 6 P. 1943—1944-re Protest. ifj. gyülekezet Sopron 8 P. 1944-re: Király Gizella Kisfalud 1, Kalincsak Mihály és neje Békés 8, Felsőszeli fiókegylet 72, Bikfalvy Miklósné Balassagyarmat 4 (2), özv. Kővágó Istvánné 3 P. Összesen: 101 P.

Perselygyűjtés: Steiner Gyula Rákospalota 79.60 P.

Gyermekszövetség: bélyegért Kispéc. Kajár Boross Anikó útján 33.08 P.

Kunoss Jenő missziójára: Budapestről: Ádám Kató 1, Pulay István 30, Borostyánkői Imre 20, Király Gizella Kisfalud 2, Gondán Ilonka Győr 10, özv. Vársárhelyi Dezsóné Tinnye 3, Borcsiczky Károly Pestszentlőrinc 15, Zalán Frigyes Aszód 5, Szlávik Nővérek Sopron 10, Bikfalvy Miklósné Balassagyarmat 2, özv. Kertész Lajosné Várpalota 3, özv.

Mályusz Tiborné Kispest 5, Németh Margit Sopron 10, Ságly Jenő Balatonszárszó 3, Celldömölki imaközösség 15 P. Összesen 134 P.

Missziói házra: Enyedy Irma Kispest 20 P.

Mohamedán misszióra: „Bethesda“ Kassa 30 P.

Rokonnépek missziójára: Ságly Jenő 3 P.

Finn misszióra: Pétery Sarolta Léva 3 P.

Japán misszióra: „Bethesda“ Kassa 20 P.

Összes bevétel: 423 P 68 fillér.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk! Budapest, 1944. július 20.

Csekkszám: 16.188.

Rimár Jenő lelkész, pénztáros
VI., Fóthi-út 22. sz.